

til at komme ind paa en Bei, som jeg dog haaber, Thinget vil modstaa, thi det vilde være at rette Smed for Bager.

Og saa endelig Skibet! Spørgsmaalet derom vil den ærede Minister ogsaa benegte, er et rent Bevillingsspørgsmaal. Det er jo soleklart, at medens vi staa paa det rent finansielle Standpunkt og ville overlade Regjeringen at bygge, hvad den vil, naar blot den bygger Noget, der ialt ikke koster over 2½ Mill. Kroner, saa siger Landstinget og Regjeringen: Nei, vi ville have Helgolandstypen. Jeg har ikke kunnet begribe denne Begjæring for Helgolandstypen. Jeg tror, at dette at rejse en hel Konflikt paa en saadan Type er ikke vel betænkt, saa meget mindre, som jeg er vis paa, at, naar man vilde spørge Folk, selv her i det intelligente Kjøbenhavn, altsaa Folk, som dog altid fremstilles som de, hvis endelige Dom vi skulle høre efter, og som vi ogsaa saa gjerne ville høre efter, saa er der ikke een af dem, der veed, hvad det er for en Type. Der er ikke Nogen af dem, der overhovedet veed, hvad en Type er. Derfor er det ikke værd, at vi strides om Typen; vi have ikke det Mindste med Typen at gjøre; den overlade vi til det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) og Landstinget og Regjeringen — lad dem kæmpe for deres Type, saa meget de ville. Vi kæmpe ikke om Typen under denne Strid; vi kæmpe hverten om den store eller den lille Type; vi kæmpe kun imod, at vi skulle tvinges til at give Mere, end vort Løfte indeholder, altsaa Mere end 2½ Million. Det talder jeg et rent Bevillingsspørgsmaal. Nu siger imidlertid den ærede Minister, at, naar vi siger Nei, og Landstinget saa ogsaa siger Nei, saa gaar det Hele istaa. Landstinget kan dog ikke sige Nei, men maa jo tværtimod sige Ja, hvis de ville have mere end 2½ Mill., det er umuligt andet; thi hvis de sige Nei til de 2½ Mill., saa kommer der Intet. Nu tænker den ærede Minister sig imidlertid den Kombination, at Landstinget siger Nei til de 2½ Mill., naar de ikke kunne saa Helgolandstypen, og vi Nei sige til de 5 Mill., fordi det er for Meget, og saa siger den ærede Minister, at saa bliver der Ingenting bygget. Ja, saa bliver der Ingenting bygget; det er da ikke saa stor en Ulykke, naar Ministeren vil tage det paa sit Ansvar, at der ikke bliver bygget Noget paa Værftet. Det er da ikke en absolut Nødvendighed, at der bliver bygget paa Værftet. Naar man vil se efter i gamle Finanslove, vil man finde, at Bevillingerne til Bygninger paa Værftet ere stegne i en overordentlig Grad i de senere Aar; de vare langtfra saa store i 1870 og Aarene derefter. Man kan altsaa ikke selv om man vil, paa nogen Maade forandre det, som er saa uomtvisteligt, at Striden dreier sig om tre rene, klare, pure Bevillingsspørgsmaal, og ikke om Andet, fra vor Side. Den ærede Minister beraabte sig imidlertid paa,

at selv om det skulde være Tilfældet, at det var rene Bevillingsspørgsmaal, var det dog givet, at vi vilde tvinge Landstinget. Ja, det er jo sagt saa tidt, og jeg har saa tidt paavist det Modsatte, at jeg ikke kan blive ved at gjentage det, men jeg vil dog sige, at naar den ærede Minister omtalte disse berømte Ord: „Denne Finanslov eller ingen“, saa har jeg ikke fundet disse berømte Ord nogetsteds uden i nogle Linier af en Tale — om just ikke med de samme Ord — som den ærede nuværende Kultusminister holdt i 1875 i denne Sal som Ordfører for Finansudvalget. Jeg har ikke Talen her liggende for mig, men jeg var tilstede, og jeg tvivler ikke om, at jeg vil kunne referere den tilfredsstillende; ialtsald tror jeg ikke, at den ærede Minister vil bestride Rigtigheden af mit Referat. Det blev dengang bebrejdet Folkethingsmanden for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at han stod som en Mur paa en Overenskomst, som han havde sluttet — forresten en ikke fuldkommen retfærdig Bebrejdelse. Dertil svarede den ærede Folkethingsmand, den nuværende ærede Kultusminister, meget peremptorisk: „Ja, vi staa nu faaledes, at vi holde Overenskomsten og negte disse Bevillinger; men der kan maasse blive Tale om en Finanslov paa den Betingelse, at Ministeriet gaar af. Det var faaledes en Kombination mellem at tvinge Landstinget og drive Ministeriet bort, altsaa den rene, skjære Parlamentarisme! En saadan Udtalelse som: „Denne Finanslov eller ingen“ vil neppe findes noget andet Sted i Tidenden. Jeg veed ikke, om det var til den Udtalelse, at den ærede Konseilspræsident sigtede, men isaafald forekommer det mig, at denne Strid burde føres indenfor Ministeriet og ikke i denne Sal. Nu siger den ærede Konseilspræsident, at det, vi ville, dog alligevel er en ubetinget Underkastelse af Landstinget; men hvorledes kan den ærede Minister sige det, naar det, vi ville overfor Landstinget, ikke er Andet end det, som Landstingets Ordfører i 1873, Landstingets ledende Mand, Konferentsraad Madvig har erklæret ikke indeholdt nogenformelt Underkastelse af Landstinget. Naar dernæst det, vi ville, for vort Bedkommende er det, som den daværende ledende Mand i Landstinget paa Landstingets Begne erklærede var det Mindste, som Landstinget kunde nøjes med for at værges sin Ligeberettigelse, hvorledes kan man saa sige, at det er det sit Modsatte; hvorledes er dette muligt? Det, vi nu for Diebliffet forlange for os i dette Thing — jeg gjentager det — det er ikke en Smule Andet end det, som Landstinget i 1873 erklærede som en ufravigelig Betingelse, der maatte hævdes for overhovedet at kunne hævde Landstingets Ligeberettigelse, og det, vi forlange af Landstinget, nemlig at det skal opgive sine Fordringer, er ikke Andet, end hvad Landstingets ledende Mand erklærede, at det kunde Landstinget gjøre uden nogenformelt Opgivelse,